

LỤC BÌNH TIM TÍM

Tím đến nhà tôi ở lúc tôi vừa lên bốn tuổi còn chị hình như cũng đã mười tuổi. Đạo ấy, mẹ tôi vừa sinh thêm em bé, ba đi làm xa còn mẹ phải trông cửa hàng nên cần một người bế em bé và trông nom chúng tôi. Một người bạn làm ăn với ba đã giới thiệu chị Tím.

Chị là một cô bé làng biển, da đen và lốm đốm tàn nhang, còn tóc thì khô, đỏ hung như râu bắp, chỉ còn đôi mắt là to và trong lắm. Mẹ bảo sau này lớn lên chị Tím chắc chắn sẽ là một cô gái đẹp.

Chị Tím chăm làm, thật thà lại sách sẽ, còn rửa ấm chén và lau chùi bàn ghế thơm mát. Chị trông nom chúng tôi cẩn thận lắm, lại thích diện cho tôi và em Nhiên nữa. Tím luôn chọn hai cái áo đầm đẹp nhất trong tủ cho chúng tôi mặc, lúc nào tôi cũng phải mang giày khi đi chơi hoặc ăn cơm còn được mang yếm nữa. Trông điệu lắm. Chị buộc tóc trước cho chúng tôi thành một nhóm nhỏ trên đầu nhìn thật ngộ nghĩnh. Vừa buộc tóc chị vừa bảo:

“Cột tóc mỏng lấy chồng bộ đội. Sau này lớn lên bé sẽ lấy chồng bộ đội”.

Tôi thích cái cảm giác được chị chải tóc rồi vuốt từng mớ tóc mỏng lên đỉnh đầu, vừa chải vừa rử rĩ dặn dò:

"Bé không được tranh giành với em, làm chị phải biết nhường nhịn.

Lúc người lớn nói chuyện không được xen vào, như vậy là hỗn lắm..." Lúc ba mẹ tôi đi làm chúng tôi đi chơi. Chị bế em bé, tôi và Nhiên nín hai đứa hai bên, chị rất vui nếu dọc đường có dừng lại, để nựng chúng tôi, hỏi tôi và em Nhiên có phải là sinh đôi không. Mỗi lần như thế, về nhà chị đều khoe với mẹ:

"Cháu bảo hai đứa nó là sinh đội ai cũng tin!".

Buổi chiều chị cho tôi và Nhiên ăn cơm trước, xong mấy chị em dẫn nhau ra ngồi ở cây cầu bắc qua con mương dài trước ngõ để đợi mẹ về. Dưới chân cầu, lục bình nổi nhau trôi theo dòng nước. Vào mùa xuân, hoa lục bình tím ngắt cả bờ mương, toả mùi hương nồng nồng. Trông đám lục bình đẹp và dịu dàng như một cô gái vừa khoác thêm chiếc áo đầm màu tím hồng. Tôi nghĩ là lục bình là loại hoa đẹp nhất. Tím biết rất nhiều chuyện cổ tích, chuyện nàng công chúa Lục Bình này, chuyện cô Tấm này... Chị nói những chuyện ấy chị đều được học ở trường, nếu ba chị không mất đi thì chị vẫn còn đi học và sẽ biết nhiều chuyện hơn nữa. Tôi nói lúc nào ba chị hết mất thì bảo ba chị mua một cái áo đầm như áo công chúa Lục Bình. Tím ôm chặt tôi vào lòng, mắt ngấn đầy nước. Trẻ con thì không biết buồn, nhưng thấy người khác khóc tôi thương lắm, tôi lau nước mắt cho chị bằng bàn tay bé xíu của mình. Em Nhiên đứng nhìn cũng khóc thút thít. Chị Tím nhớ nhà, nhớ mẹ và nhớ em Xanh, em Đỏ của mình.

Trong số tư trang ít ỏi chị mang đến nhà tôi có một con ốc biển thật đẹp. Vỏ nó láng mịn, sờ vào mát lịm cả tay. Con ốc thoát nhìn có màu ngà nhưng nghiêng nghiêng thì thấy có vô số màu sắc xanh đỏ, thích lắm. Mỗi lúc rảnh, chị Tím đem áp vào tai rồi cười rất vui, bảo là nghe thấy tiếng sóng biển của làng chài quê chị, nghe tiếng mẹ chị dặn dò chị làm việc thật chăm ngoan... Đêm ngủ, Tím bỏ con ốc vào dưới gối, nói là để nhìn thấy biển, thấy mẹ chị dắt em Đỏ và em Xanh đi trên bãi cát đầu làng. Tôi rất muốn nhìn thấy làng biển, thấy mẹ và các em chị nhưng chị chẳng cho tôi cầm con ốc, tại vì tôi hay làm vỡ đồ đạc trong nhà nên chị sợ. Ban đêm, tôi lén gối đầu lên gối của chị nhưng chẳng mơ được gì cả. Có lần, lừa lúc chị không để ý, tôi mang con ốc ra chơi. Chị lập tức đoạt lấy, nhìn chị lúc đó thật dữ!

Ba mẹ tôi bận việc nên thường vắng nhà. Mọi việc ở nhà đều do Tím trông nom, từ việc giữ em bé, cho chúng tôi ăn... đến việc bảo ban tôi và em Nhiên phải lễ phép với người lớn, phải biết thương người khác. Chị còn dạy tôi viết nữa, chị bảo tôi viết chữ "m" liêu xiêu như mái lá, nhà tranh gặp bão! Tôi biết viết và đọc được

truyện cổ tích từ khi chưa vào lớp một. Chị Tím rất tự hào về điều này, mỗi lần đi chơi chị thường dắt tôi theo và còn bảo tôi đọc thơ và kể chuyện cho mọi người nghe. Tuổi thơ tôi sống trong những câu chuyện cổ tích, những tưởng tượng ngộ nghĩnh của trẻ con. Tôi hay nghĩ về một vùng biển êm đềm với vườn nho xanh mướt, có nhiều lâu đài nguy nga và nhiều pho tượng bằng cẩm thạch, chiều chiều lại nhìn thấy những nàng tiên cá có mái tóc xanh mướt như màu biển...Chị Tím hứa nếu tôi ngoan chị sẽ đưa về làng biển để được nhìn thấy sóng, thấy nàng tiên cá... Nhưng lâu lắm chị chưa về nhà và tôi có xin mẹ cũng chẳng cho đi đâu.

Tôi đi học, lớp một rồi lớp hai... năm nào cũng học giỏi nhất lớp, ba mẹ tôi rất vui, còn cô giáo thì khen tôi ngoan. Mọi người không biết ở nhà tôi không còn là đứa bé ngoan nữa rồi. Dạo đó công việc làm ăn rất thuận lợi, ba mẹ tôi xây nhà mới thật rộng, mua sắm cho chúng tôi nhiều thứ... Nhưng ba mẹ tôi lúc nào cũng bận bịu, sáng sớm lúc chúng tôi ngủ chưa dậy đã đi, trở về khi cả ba chị em tôi đều ngủ. Tôi quen rồi nên chẳng thấy buồn, với lại bây giờ tôi có nhiều bạn để chơi nữa. Tan học tôi thường la cả đến tối mịt mới về tới nhà. Tiền ba mẹ để rất nhiều trong tủ, tôi có lấy bao nhiêu cũng không biết. Tôi thường lấy trộm tiền của mẹ để mua dây thun, mua bi và cả tú lơ khơ nữa. Chị Tím biết chuyện bảo tôi trẻ con tiêu tiền nhiều như vậy là hư lắm và dặn đừng lấy cắp tiền mẹ nữa. Tôi đã nghĩ rằng chị Tím là người giúp việc của nhà tôi, nên tôi không cần phải vâng lời chị nữa. Lúc ấy chị cũng không còn yêu tôi như trước, đi đâu cũng chỉ dẫn em Nhiên theo, lúc ngủ thì hai người nói chuyện và cười với nhau rất vui vẻ. Tôi tức lắm. Một lần, chị Tím mắng tôi hư, sau này lớn lên ai cũng ghét nên tôi rất giận. Lúc giận thì người ta dễ trở nên nhỏ nhen và độc ác hơn. Tôi tìm cái vỏ ốc của chị đem liệng xuống mương, con ốc lặn ngụp dưới đám lục bình xanh um. Tôi tưởng rằng mình sẽ hả dạ nhưng khi nhìn thấy chị cuống quýt lội giữa đám bèo vừa tìm vừa khóc tôi hối hận lắm. Không biết phải làm sao, tôi núp sau gốc cây dừa khóc, còn em Nhiên thì nhìn tôi, mắt đầy sợ hãi. Tôi đúng là đồ tồi! Cả ba chúng tôi đều khóc, vậy mà mẹ vẫn chưa về.

Sau này, chị Tím chẳng nhắc gì đến chuyện con ốc nữa nhưng tôi

biết chị buồn lắm. Chị cứ lơ ngơ, làm việc hay bị hỏng, nên đôi lúc bị mẹ rầy la. Buổi chiều thấy chị vừa vo gạo vừa lau nước mắt, tôi mon men lại gần nhưng chẳng dám nói gì, tôi ước mình bé lại để được chị ôm vào lòng và tôi sẽ lau nước mắt cho chị bằng bàn tay bé nhỏ của mình. Nếu chị tha lỗi cho, tôi sẽ mua tặng chị con gì đó đẹp hơn con ốc kia rất nhiều. Em Nhiên bảo:

"Tại chị vút con ốc kia nên chị Tím không được gặp mẹ và anh Xanh, anh Đỏ nữa. Hay mình xin mẹ cho chị về thăm nhà rồi tìm một con ốc khác!".

Mẹ bảo:

"Đợi qua mùa mưa bão hãy về!".

Nhưng một ngày bão vừa tan, có người nhà tới tìm chị về, nói rằng sóng cuốn mất mẹ chị rồi. Ba mẹ tôi đưa chị Tím về quê, tôi nghĩ đến con ốc, lo sợ ngây cả người, tôi phát sốt nóng hằm hập, mê man mấy ngày, Tôi thấy mình trở nên thành người độc ác, ranh nanh mọc dài và nhọn hoắt, sừng mọc tua tủa trên đầu... Bà nội biết chuyện, an ủi rằng mẹ chị Tím mất vì thiên tai chứ tôi chỉ vút con ốc kia đi thì làm sao làm hại người khác được. Vậy mà lòng tôi chẳng thanh thản tí nào. Cả sau này lớn lên, mỗi lần nghe đài báo bão là tôi lại nhớ đến hình ảnh chị Tím vừa rẽ đám lục ninh vừa khóc tuyệt vọng, còn em Nhiên nhìn tôi với ánh mắt đầy sợ hãi.

Sau lần ấy, chị Tím không ở nhà tôi nữa. Mẹ nói chị bây giờ còn phải quán xuyến chuyện nhà nữa. Chúng tôi đều nhớ chị. Hẳn bây giờ, chị đang cùng anh Xanh và anh Đỏ ngồi trên bờ biển ngóng mẹ về. Chắc hẳn mọi người ghét tôi lắm, ai cũng biết chuyện tôi ném con ốc xuống ruộng. Nếu mẹ cho phép tôi cũng chẳng làm sao dám về làng biển thăm họ. Nhiên biết tôi buồn, nó thường lúc lúc theo tôi, an ủi:

"Chị Tím sẽ không giận đâu. Lúc nào chị lên mình sẽ xin lỗi".

Nhưng biết bao giờ chị mới trở lại chứ?

Hơn một tháng qua, chị quay về thu dọn đồ đạc. Chị bế em bé thật lâu, thom vào má tôi và em Nhiên, dặn chúng tôi phải ngoan rồi chị sẽ về thăm. Tôi nhớ chiếc hôn của chị mằn mằn, không biết là vị biển hay nước mắt.

Sau này, chúng tôi hiếm khi gặp lại chị. Nghe nói thỉnh thoảng chị

có mang cá lên chợ bán, tôi và Nhiên trốn mẹ dắt nhau ra bên đò tìm nhưng chẳng thấy chị đâu. Đôi lúc có người quen trong xóm đi chợ mang về chúng tôi vài bịch chè đậu ván, nói là của chị Tím gửi về. Tôi và Nhiên vẫn hay nhắc về chị Tím, em bé thì không nhớ gì, nó chỉ thích nghe chúng tôi kể thôi.

Năm tôi vào cấp III, chị Tím đi lấy chồng. Lấy một người giàu có lái chiếc xe khách chạy tuyến Đông Hà - Huế. Tôi bạn học chẳng dự đám cưới được, Nhiên đi cùng ba mẹ về kể:

"Chồng chị Tím giống như một con chuột cống ấy".

Mẹ tôi lừ mắt: "Còn các cô nữa, cứ tham đẹp trai vào, lấy phải một thằng bạc lòng thì khổ cả đời".

Nhưng chồng chị Tím cũng không phải là người tốt, anh nát rượu và thô bạo. Đôi lần mẹ ghé thăm chị, về nhà cứ than với ba:

"Khô thân con bé quá!"

Tôi không hiểu vì sao chị Tím vừa xinh đẹp vừa ngoan hiền thế mà chẳng được hạnh phúc, hay tại trước đây tôi đã ném con ốc hạnh phúc của chị xuống mất rồi? Lúc thi đỗ đại học, tôi có tìm thăm chị, nhưng nghe nói anh chồng đã đuổi chị và đưa con về làng biển. Dạo ấy, vào tháng chín, trời cứ mưa bão triền miên, biển bây giờ sao mà lăm bão giông!

Nhà tôi bây giờ chẳng còn sung túc như xưa. Việc làm ăn của ba bị thất bại, phải bán ngôi nhà đang ở để trả nợ, rồi cả nhà về sống trong ngôi nhà nhỏ của ông bà nội để lại. Tôi vừa đi học vừa đi làm để lo cho bản thân mình. Tháng chín vừa rồi, em Nhiên cũng vào đại học. Ở quê vào, nó kể rằng chị Tím có đến chơi, bảo là sẽ cho mẹ mượn một chỉ vàng để lo cho em đi học. Chị biết không, tiền công mẹ trả, chị ấy mua được một chỉ vàng đem chôn thật sâu dưới đất. Hôm em xuống, cả hai chị em đào một buổi sáng mới tìm thấy... Tôi nghe, thấy cổ họng nghẹn nghẹn. Tôi nhớ lại cây cầu nhỏ bắc ngang con mương trước ngõ nhà cũ, buổi chiều chị dẫn chúng tôi ra ngồi chơi với lục bình. Tự nhiên tôi thấy buồn. Không biết tại vì lục bình lênh đênh quá hay tại vì cái màu hoa tím quá?